

Ministerie van Landbouw,
Natuur en Voedselkwaliteit

> Retouradres Postbus 20401 2500 EK Den Haag

De Voorzitter van de Tweede Kamer
der Staten-Generaal
Binnenhof 4
2513 AA DEN HAAG

Directoraat-generaal Agro
Directie Dierlijke Agroketens en
Dierenwelzijn

Bezoekadres
Bezuidenhoutseweg 73
2594 AC Den Haag

Postadres
Postbus 20401
2500 EK Den Haag

Overheidsidentificatienr
00000001858272854000
T 070 379 8911 (algemeen)
F 070 378 6100 (algemeen)
www.rijksoverheid.nl/Inv

Datum 17 juli 2020
Betreft Beantwoording vragen over het bericht Dierenasiels verzwijgen
verleden van gevaarlijke vechthonden

Ons kenmerk
DGA-DAD / 20173299

Uw kenmerk
2020Z11590, 2020Z11713

Geachte Voorzitter,

Hierbij stuur ik uw Kamer de antwoorden op vragen van het lid Weverling (VVD) over het bericht 'Dierenasiels verzwijgen verleden van gevaarlijke vechthonden' (ingezonden 19 juni 2020, kenmerk 2020Z11590) en op de vragen van het lid Moorlag (PvdA) over vechthonden uit dierenasielen (ingezonden 22 juni 2020, kenmerk 2020Z11713).

Carola Schouten
Minister van Landbouw, Natuur en Voedselkwaliteit

2020Z11590

Vragen van het lid Weverling (VVD) aan de minister van Landbouw, Natuur en Voedselkwaliteit over het bericht 'Dierenasiels verzwijgen verleden van gevaarlijke vechthonden'

1

Bent u bekend met het bericht 'Dierenasiels verzwijgen verleden van gevaarlijke vechthonden'?

Antwoord

Ja.

2

Kunt u bevestigen dat (vecht)honden, die in het verleden betrokken zijn geweest bij bijtincidenten, geregeld opnieuw ter adoptie worden aangeboden door dierenasiels? Zo ja, hoe vaak is dit in de afgelopen jaren gebeurd?

Antwoord

Nee, dat kan ik niet bevestigen. Een hond kan na een bijtincident strafrechtelijk in beslag worden genomen door de politie en via Rijksdienst voor Ondernemend Nederland (RVO) worden geplaatst bij een RVO opslaghouder. Daarnaast kan een hond met bestuursdwang door een gemeentebestuur in beslag worden genomen en worden geplaatst bij ofwel een RVO opslaghouder ofwel bij een asiel. Op het moment dat een hond wordt geplaatst bij een asiel valt dat buiten mijn gezichtsveld.

RVO kan via asielen van de Dierenbescherming honden herplaatsen maar alleen indien het een hond betreft zonder bijtverleden. Er worden dus door RVO geen honden via een Dierenbeschermingsasiel herplaatst die in beslag zijn genomen vanwege een bijtincident.

Van een hond die door de politie strafrechtelijk in beslag is genomen vanwege een bijtincident zal een risicotest worden afgenomen. Het is aan het gemeentebestuur of een risicotest wordt afgenomen van een hond die in beslag of bewaring is genomen. Op grond van de resultaten van de test van een strafrechtelijk in beslag genomen hond wordt door de deskundigen die de test afnemen een advies gegeven. Dit advies kan zijn: teruggave, teruggave onder voorwaarden, herplaatsen, herplaatsen onder voorwaarden of euthanasie vanwege niet te corrigeren gevaarlijk gedrag. Indien herplaatsing mogelijk is zal getracht worden voor het dier een geschikte eigenaar te vinden. Het is niet bekend of het voorkomt dat deze nieuwe eigenaar het dier weer ter adoptie aanbiedt.

Dieren die buiten RVO om in een asiel terecht komen worden via deze asielen herplaatst. Het is aan de asielen hoe hiermee wordt omgegaan. De asielen kennen vaak niet de historie van een asielhond en beschikken ook niet over voldoende gegevens om aan te kunnen geven of een bepaalde hond uit het asiel geregeld opnieuw ter adoptie wordt aangeboden.

Een hond is pas een vechthond als hij specifiek voor hondengevechten is getraind. Een hond wordt niet als vechthond geboren. Op het moment dat een dergelijke hond in een asiel terecht komt is niet bekend of het dier voor hondengevechten is getraind en daarmee een vechthond is geworden.

3

Kunt u aangeven hoeveel bijtincidenten er in de afgelopen jaren zijn geweest waarbij (vecht)honden betrokken zijn geweest die daarvoor in een dierenasiel verbleven en kunt u tevens - in de vorm van een tabel- een overzicht geven van het totaal aantal bijtincidenten over de afgelopen 10 jaar?

Antwoord

Het is niet bekend hoeveel honden die betrokken zijn geweest bij een bijtincident daarvoor in een dierenasiel zijn geweest. Deze gegevens worden niet bijgehouden. Ook van het totaal aantal bijtincidenten die hebben plaatsgevonden is vanwege het ontbreken van betrouwbare data geen overzicht te geven. Het totaal aantal honden na een bijtincident die via RVO geplaatst zijn bij een opslaghouders bedraagt vanaf 2016: 373. (2016: 91, 2017: 91, 2018: 82, 2019: 69, 2020: 40).

4

Deelt u de opvatting van de Dierenbescherming dat dierenasiels geen verantwoordelijkheid dragen voor bijtincidenten? Zo nee, welke verantwoordelijkheid ziet u hierin voor dierenasiels?

5

Deelt u de mening dat dierenasiels mogelijke nieuwe eigenaren van dieren tenminste zouden moeten wijzen op een eventueel verleden van agressie of bijtincidenten van het desbetreffende dier?

Antwoord 4 en 5

De Dierenbescherming heeft mij laten weten dat hun dierenasiels wel degelijk een eigen verantwoordelijkheid dragen in het voorkomen van bijtincidenten. Ik onderschrijf dat de asielen verantwoordelijkheid moeten nemen. Daarbij is wel van belang dat alleen indien een hond betrokken is geweest bij een bijtincident en als gevolg daarvan bij een opslaghouders of een asiel terecht is gekomen, bekend is dat het dier een verleden heeft met een bijtincident. In alle andere gevallen is dit niet bekend. Het is echter wel van belang dat er een goed inzicht wordt verkregen in de dier gerelateerde factoren (de mentale en de fysieke gezondheid) van het te herplaatsen dier. Elk asiel heeft vervolgens een eigen verantwoordelijkheid bij het zoeken naar een geschikte nieuwe eigenaar van een asieler dier. Hierbij moet niet alleen de eigenaar maar ook de omgeving van de nieuwe eigenaar in ogenschouw genomen worden en moet het verkregen inzicht in de dier gerelateerde factoren waaronder kennis van een bijtincident uit het verleden ook gedeeld worden met de eventuele nieuwe eigenaar. Indien bijvoorbeeld een hond niet met kinderen overweg kan, moet het dier niet geplaatst worden in een gezin met jonge kinderen. Het asiel kan vervolgens niet verantwoordelijk worden gehouden voor het ontstaan van een nieuw bijtincident, niet in de laatste plaats vanwege het groot aantal mogelijke oorzaken die ten grondslag kunnen liggen aan een bijtincident.

Een landelijk registratiesysteem zal meer duidelijkheid kunnen geven over welke honden betrokken zijn geweest bij een bijtincident maar alleen indien elk incident ook daadwerkelijk in het systeem ingevoerd wordt en gelinkt kan worden aan het dier. Ik ben de wijze waarop dit kan gaan plaatsvinden in nauw overleg met de producent van het systeem en gemeenten aan het onderzoeken. Vanwege de vele oorzaken die ten grondslag kunnen liggen aan een bijtincident, biedt een bijtincident uit het verleden relatief inzicht in de hond. Het is belangrijker bij een dier een gevalideerde welzijnsassessment en risicobeoordeling uit te voeren. Op dat moment wordt inzichtelijk wat het risico op gevaarlijk gedrag is en waardoor dit gedrag wordt beïnvloed. Het welzijnsassessment is beschikbaar en de risicobeoordelingstest is in ontwikkeling.

6

Deelt u de opvatting dat het moeilijk, zo niet onmogelijk is, om bij agressieve honden het bijten af te leren? Zo ja, welke oplossing ziet u voor de groep (vecht)honden in dierenasiels die niet op een veilige manier bij een nieuwe eigenaar geplaatst worden?

Antwoord

Nee, die opvatting deel ik niet. Er zijn veel gedragingen die kunnen leiden tot agressie zoals angst, pijn, frustratie, nervositeit, de houder beschermen, het territorium bewaken, slechte socialisatie, prooiagressie, etc. Het is van belang bij het individuele dier steeds de juiste diagnose te stellen en op grond daarvan de juiste behandeling in te stellen voor het aanpassen van de niet gewenste gedraging. Dit wil niet zeggen dat alle gedragingen kunnen worden aangepakt. Sommige afwijkende gedragingen kunnen van dien aard zijn dat mogelijk toch gekozen moet worden voor euthanasie. Ik ga in overleg met een aantal opvangcentra om deze problematiek nader te bespreken, ook in relatie tot de motie van de leden De Groot en Von Martels waarin is verzocht onderzoek te doen of en op welke wijze een multidisciplinair landelijk expertisecentrum kan bijdragen aan de opvang en training van complexe honden. Het onderzoek zelf bevindt zich in de afrondende fase. Ik zal uw Kamer dit najaar hierover informeren.

7

Deelt u de mening dat het belangrijk is om, in de bestrijding van het probleem van agressieve vechthonden, het probleem ook bij de bron aan te pakken? Zo ja, hoe staat het in dit verband met de uitvoering van de motie-Weverling over de handhaving op Europese wettelijke vereisten voor export van honden?

Antwoord

Mijn beleid is er juist op gericht om het probleem van bijtincidenten bij de bron aan te pakken. Ik verwijs hiervoor naar mijn eerder over dit onderwerp geschreven brief van 19 juni 2019 (Kamerstuk 28286, nr. 1056). Over de uitvoering van de motie Weverling zal ik uw Kamer informeren in mijn stand van zaken brief die ik na de zomer naar uw Kamer zal sturen.

8

Wat is de status van het wetsvoorstel Aanpak dierenmishandeling en dierverwaarlozing en op welke termijn verwacht u dat dit wetsvoorstel naar de Kamer gezonden zal worden?

Antwoord

Het Ministerie van Justitie en Veiligheid voert de regie over dit wetsvoorstel. Op dit moment wordt de laatste hand gelegd aan de verwerking van de commentaren uit de internetconsultatie en vinden de uitvoeringstoetsen plaats. De verwachting is dat het wetsvoorstel in het najaar voor advies naar de Raad van State zal worden gestuurd. Het consultatieverslag zal dan ook worden gepubliceerd.

9

Kunt u deze vragen vóór het eerstvolgende Algemeen Overleg Dierenwelzijn beantwoorden?

Antwoord

Ja.

2020Z11713

Vragen van het lid Moorlag (PvdA) aan de minister van Landbouw, Natuur en Voedselkwaliteit over vechthonden uit dierenasielen

1

Kent u het bericht 'Dierenasiels sluisen gevaarlijke vechthonden naar nieuwe eigenaren'?

Antwoord

Ja.

2

Is het waar dat meer dan de helft van de hondenpopulatie in asielen een vechthond of hoogrisicohond is? Zo nee, hoeveel van deze honden zitten dan wel in asielen?

Antwoord

Een hond is pas een vechthond als hij specifiek voor hondengevechten is getraind. Een hond wordt niet als vechthond geboren. Een hond is pas een hoogrisicohond als hij kan worden gedefinieerd als een hond die een hoog risico vormt op het veroorzaken van een bijtincident in alledaagse situaties waarvan normaal niet verwacht wordt dat ze een probleem vormen. De oorzaak waardoor de hond een hoog risico vormt, wordt beïnvloed door een veelheid van factoren en dient per individuele hond te worden beoordeeld.

Op het moment dat een hond in een asiel terecht komt is niet bekend of het dier voor hondengevechten is getraind en daarmee een vechthond is geworden en/of een hond een hoogrisicohond is.

3

Deelt u de mening dat als de oorspronkelijke eigenaar van een vecht- of hoogrisicohond deze naar een asiel brengt, dat ten minste een indicatie moet zijn dat die honden in potentie gevaarlijk zijn? Zo ja, worden de nieuwe eigenaren daar expliciet van op de hoogte gesteld? Zo nee, waarom niet?

Antwoord

Nee. Zonder een gedegen onderzoek van een individuele hond is zonder duidelijke gedragsaanwijzingen niet op uiterlijk vast te stellen dat het gaat om een vecht- of hoogrisicohond. De redenen waarom afstand wordt gedaan van een hond zijn zeer veelzijdig. Zo wordt afstand gedaan vanwege een allergie, het niet meer kunnen verzorgen van de hond, scheiding, andere baan, kinderen, vakantie of ongewenst gedrag van de hond, waaronder agressie.

In potentie kan daarnaast elke hond gevaarlijk zijn vanwege de veelheid aan dier-, eigenaar- en situationele gerelateerde factoren die hierbij een rol spelen. Dit maakt dat niet elk dier waarvan afstand wordt gedaan ook daadwerkelijk een hoog risico vormt en daarmee een hoogrisicohond is. Dit is mede afhankelijk van de mentale toestand van het individuele dier. Het is dan ook noodzakelijk dat eerst door een deskundige de dier gerelateerde factoren moeten worden

beoordeeld waarna het risico op gevaarlijk gedrag en het daarmee samenhangende risico op ernstig letsel objectief kan worden vastgesteld. Ik heb geen inzicht bij hoeveel honden in een asiel aan de hand van een deskundige beoordeling een hoog risico op gevaarlijk gedrag en ernstig letsel is vastgesteld. Ik verwijs tevens naar mijn antwoorden op de vragen 4 en 5 van het lid Weverling.

4

Deelt u de mening dat het grote aantal vecht- en hoog risicohonden in asielen een reden is om strengere regels aan het fokken, verhandelen en houden van dit soort honden te gaan stellen? Zo ja, hoe gaat u hiervoor zorgen? Zo nee, waarom niet?

5

Deelt u de mening dat mensen geen vecht- of hoog risicohonden meer zouden moeten houden, daar er genoeg hondenrassen zijn die veel minder gevaarlijk zijn? Zo ja, wanneer wordt het fokken van vecht- of hoog risicohonden verboden? Zo nee, waarom niet en welke reden ziet u dan voor het fokken, verhandelen en houden van dergelijke honden?

Antwoord 4 en 5

Zoals ook aangegeven in mijn antwoord op vraag 3 en in mijn brief van 9 november 2018 (Kamerstuk 28 286, nr. 1003) is ingevolge artikel 3.4 van het Besluit houders van dieren het verboden te fokken met gezelschapsdieren op een wijze waarop het welzijn en de gezondheid van ouderdieren en nakomelingen wordt benadeeld. Dit is bijvoorbeeld het geval indien gefokt wordt op een eigenschap als agressiviteit. Met een gevalideerde risicobeoordelingstest kunnen ouderdieren met gedragingen, waarvan het ongewenst is dat deze worden doorgegeven op objectieve gronden worden onderscheiden en uitgesloten van de fokkerij. Deze test is nu in ontwikkeling.

Ook heb ik eerder aangegeven daarbij te bekijken of dan aanvullend een castratie of sterilisatieplicht kan worden opgelegd. Daarnaast vindt onderzoek plaats naar de juiste wijze van socialisatie ter verdere verduidelijking van de artikelen 1.6 en 3.22 van het Besluit houders van dieren. Op basis van de resultaten zal ik bezien of aanvullende regelgeving noodzakelijk is. Het in ontwikkeling zijnde zelfstandig houdverbod is eveneens een voorbeeld van strengere regels aan het fokken, verhandelen en houden van honden.

6

Weten asielen als zij een hond opnemen of die hond een verleden met bijtincidenten kent? Zo ja, hoe weten zij dat? Zo nee, zouden zij dat dan niet moeten weten en hoe gaat dit bewerkstelligd worden?

7

Weten nieuwe eigenaren van een hond of die in het verleden mensen of andere dieren heeft gebeten? Zo ja, hoe komen zij dat te weten en hoe worden zij voorgelicht over de omgang met dergelijke honden? Zo nee, zouden zij dan niet op de hoogte moeten worden gebracht en hoe gaat u dit bewerkstelligen?

Antwoord 6 en 7

Alleen indien een hond betrokken is geweest bij een bijtincident en als gevolg daarvan bij een opslaghouders of een asiel terecht is gekomen is dit bekend. In alle andere gevallen is dit niet bekend. Vanwege de vele oorzaken die ten grondslag

kunnen liggen aan een bijtincident, zegt een bijtincident uit het verleden als zodanig niet veel. Het is veel meer van belang dat van een dier op dat moment een gedegen objectieve welzijnsassessment en risicobeoordeling kan worden uitgevoerd. Op dat moment wordt inzichtelijk wat het risico op gevaarlijk gedrag is en waardoor dit gedrag wordt beïnvloed. Het welzijnsassessment is beschikbaar en de risicobeoordelingstest is in ontwikkeling. Verder verwijs ik naar mijn antwoord op de vragen 4 en 5 van het lid Weverling (VVD).